A

ROSAINI SHAMSUDDIN

lwn.

ANTARA HOLIDAY VILLAS SDN BHD

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
AZMEL MAAMOR H
[GUAMAN SIVIL NO: S2-23-32-2003]
10 OKTOBER 2006

C ***TORT:*** *Fitnah - Kata-kata fitnah - Penyiaran kata-kata fitnah dalam akhbar - Sama ada plaintif dengan jelas menyatakan bahawa akhbar Khaleej Times yang mengandungi kata-kata fitnah dibawa masuk ke Malaysia - Kegagalan plaintif menunjukkan iklan bersifat fitnah diterbitkan di Malaysia - Sama ada tertakluk kepada bidangkuasa*
D *Malaysia*

TORT: *Fitnah - Kata-kata fitnah - Penyiaran kata-kata fitnah dalam akhbar - Kegagalan mengaitkan hubungan antara defendan dengan Mayfair Hotel - Sama ada plaintif mempunyai kausa tindakan*
E *munasabah terhadap defendan*

Plaintif pada masa yang material bertugas sebagai resident manager dengan defendan di Grand Holiday Villa Khartoum, Sudan. Defendan mempunyai alamat berdaftar di Malaysia dan menjalankan perkhidmatan pengurusan hotel. Plaintif menyatakan
F pada 20 Januari 2000 defendan secara palsu dan niat jahat telah menyiarkan suatu iklan di dalam akhbar Khaleej Times, Dubai, United Arab Emirates (UAE) yang menyatakan plaintif telah meninggalkan Mayfair Hotel Dubai tanpa melalui prosedur undang-undang. Plaintif menegaskan perkataan di dalam iklan tersebut
G membawa maksud, antara lain, bahawa plaintif tidak layak untuk memegang jawatan Resident Manager, melakukan kesalahan jenayah dan integriti plaintif boleh diragukan. Plaintif mendakwa iklan tersebut telah memfitnahnya. Oleh itu, plaintif membawa tindakan ini terhadap defendan dan menuntut gantirugi. Di dalam
H pembelaannya, defendan mendakwa Mayfair bukan dimiliki oleh defendan dan menafikan menyebabkan disiarkan iklan di dalam akhbar Khaleej Times dan memohon, antara lain, writ saman dan penyata tuntutan plaintif diketepikan. Penolong Kanan Pendaftar (PKP) telah menolak permohonan defendan. Melalui kandungan
I 13, defendan telah memfailkan rayuan kepada hakim dalam kamar terhadap keputusan PKP tersebut. Terdapat dua isu yang perlu diputuskan untuk menentukan sama ada plaintif mempunyai kausa

tindakan terhadap defendan iaitu: (a) sama ada iklan di dalam ahkbar Khaleej Times tersebut diterbitkan di Malaysia untuk menjadikan fitnah yang didakwa plaintif itu berlaku di dalam bidangkuasa Mahkamah Malaysia dan (b) sama ada defendan yang mengeluarkan iklan di dalam Khaleej Times;

Diputuskan (membenarkan rayuan defendan dengan kos):

(1) Apa yang sangat penting di dalam tuntutan ini ialah bukan fakta mengenai akhbar Khaleej Times dibawa masuk ke Malaysia oleh pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai, tetapi plaintif mestilah menyatakan dengan jelas di dalam plidingnya bahawa pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai membawa masuk akhbar Khaleej Times yang mempunyai iklan yang dikatakan mengandungi kata-kata yang bersifat fitnah tersebut ke Malaysia. Berpandukan tuntutan plaintif, plaintif telah gagal menyatakan bahawa akhbar Khaleej Times yang mengandungi iklan yang dikatakan bersifat fitnah itu telah dibawa masuk ke Malaysia. Tanpa menunjukkan iklan yang dikatakan bersifat fitnah itu diterbitkan di Malaysia maka jika sekalipun berlaku fitnah ianya tidak tertakluk kepada bidangkuasa Mahkamah Malaysia. (perenggan 12 & 13)

(2) Pliding plaintif telah gagal mengaitkan hubungan antara defendan dengan Mayfair Hotel di dalam penyata tuntutannya. Plaintif telah gagal menunjukkan kausa tindakan yang munasabah terhadap defendan. (perenggan 15)

Bagi pihak plaintif - M Manoharan; T/n M Manoharan & Co
Bagi pihak defendan - Stanislaus Cross; T/n YH Teh & Quek

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Azmel Maamor H:

[1] Plaintif pada masa yang material bertugas sebagai Resident Manager dengan defendan di Grand Holiday Villa Khartoum, Sudan. Defendan mempunyai alamat berdaftar di Malaysia dan menjalankan perkhidmatan pengurusan hotel.

[2] Plaintif menyatakan pada 30 Januari 2000 defendan secara palsu dan niat jahat telah menyiarkan suatu iklan di dalam akhbar Khaleej Times, Dubai, United Arab Emirates (UAE) yang menyatakan plaintif telah meninggalkan Mayfair hotel Dubai tanpa melalui prosidur undang-undang.

[3] Plaintif menegaskan perkataan di dalam iklan tersebut membawa maksud antara lain bahawa plaintif tidak layak untuk memegang jawatan Resident Manager, melakukan kesalahan jenayah, intergriti plaintif boleh diragukan, plaintif telah menghilang diri, plaintif bukan seorang yang jujur. Plaintif mendakwa iklan tersebut telah memfitnahnya.

[4] Plaintif juga mendakwa akhbar Khaleej Times mempunyai sebaran meluas di UAE dan diluar negara itu termasuk Malaysia. Akhbar tersebut dimasuk ke Malaysia oleh beberapa pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai dan disebarkan di Malaysia.

[5] Plaintif mendakwa iklan tersebut tidak benar kerana pada masa yang berkenaan plaintif telah pun ditukarkan oleh defendan ke Kemboja bermula pada 1 Oktober 1999. Oleh itu plaintif membawa tindakan ini terhadap defendan dan menuntut gantirugi.

[6] Di dalam pembelaannya defendan mendakwa Mayfair bukan dimiliki oleh defendan dan menafikan menyebabkan disiarkan iklan di dalam akhbar Khaleej Times.

[7] Melalui kandungan 8 defendan telah membuat permohonan seperti berikut:

a. writ saman dan penyata tuntutan plaintif diketepikan;

b. kos permohonan ditanggung oleh plaintif; dan

c. apa-apa relif yang difikirkan patut dan suai manfaat oleh mahkamah.

Permohonan defendan ini telah didengar oleh Penolong Kanan Pendaftar (PKP). Diakhir pembicaraannya PKP telah menolak permohonan defendan.

[8] Melalui kandungan 13 defendan telah memfailkan rayuan kepada hakim dalam kamar terhadap keputusan PKP tersebut. Alasan yang digunakan oleh defendan adalah seperti berikut:

a. writ saman dan penyata tuntutan plaintif adalah cacat kerana tidak mematuhi Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980 (KMT) kerana:

   i. tidak mengandungi alamat plaintif seperti kehendak A. 6 k. 4(1)(a) KMT; dan

   ii. penyata tuntutan tidak bertarikh.

b. Plaintif gagal menyertakan butir-butir yang diperuntukkan di bawah A. 78 k. 3 KMT;

c. tindakan plaintif diluar bidang kuasa mahkamah kerana fakta yang membangkitkan alasan tindakan berlaku di Dubai, UAE;

d. iklan yang dikatakan mengandungi perkataan fitnah bukan dilakukan oleh defendan tetapi oleh Mayfair Hotel.

[9] Sebagai jawapan plaintif mendakwa defendan adalah pemilik sebenar Mayfair. Plaintif juga mendakwa bahawa alasan tindakan plaintif wujud di Malaysia kerana beberapa orang warganegara Malaysia yang bekerja di Dubai telah membawa masuk akhbar Khaleej Times ke Malaysia dan ramai pembaca-pembaca Malaysia membaca akhbar Khaleej Times khususnya kakitangan defendan.

[10] Terdapat dua isu yang perlu diputuskan untuk menentukan samada plaintif mempunyai kausa tindakan terhadap defendan iaitu:

a. sama ada defendan yang mengeluarkan iklan di dalam Khaleej Times; dan

b. sama ada iklan di dalam akhbar Khaleej Times tersebut diterbitkan di Malaysia untuk menjadikan fitnah yang didakwa plaintif itu berlaku di dalam bidangkuasa Mahkamah Malaysia.

[11] Mengenai isu pertama plaintif di dalam perenggan 11 penyata tuntutannya mendakwa akhbar Khaleej Times telah dibawa masuk ke Malaysia oleh pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai. Akan tetapi plaintif tidak menyatakan di dalam penyata tuntutannya bahawa akhbar Khaleej yang diterbitkan pada 30 Januari 2000 yang mengandungi iklan yang dikatakan bersifat fitnah tersebut telah dibawa masuk ke Malaysia.

[12] Pada pandangan saya apa yang sangat penting di dalam tuntutan ini ialah bukan fakta mengenai akhbar Khaleej Times dibawa masuk ke Malaysia oleh pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai, tetapi plaintif mestilah menyatakan dengan jelas di dalam plidingnya bahawa pekerja Malaysia yang bekerja di Dubai membawa masuk akhbar Khaleej Times yang mempunyai iklan yang dikatakan mengandungi kata-kata yang bersifat fitnah tersebut ke Malaysia. Ini adalah suatu fakta yang amat penting yang perlu dinyatakan oleh plaintif di dalam plidingnya demi untuk membolehkan mahkamah Malaysia memperoleh bidangkuasa mendengar tuntutan ini.

[13] Berpandukan kepada tuntutan plaintif saya berpendapat plaintif telah gagal menyatakan bahawa akhbar Khaleej Times yang mengandungi iklan yang dikatakan bersifat fitnah itu telah dibawa masuk ke Malaysia. Tanpa menunjukkan iklan yang dikatakan bersifat fitnah itu diterbitkan di Malaysia maka, jika sekalipun, berlaku fitnah ianya tidak tertakluk kepada bidangkuasa mahkamah Malaysia.

[14] Mengenai isu kedua pula iaitu sama ada iklan tersebut diterbitkan atas arahan defendan. Di dalam penyata tuntutannya plaintif mengatakan iklan tersebut dikeluarkan oleh defendan. Tetapi iklan tersebut dibuat atas nama Mayfair Hotel. Di dalam penyata tuntutannya plaintif tidak pula mengemukakan sebarang fakta mengenai perkaitan antara defendan dengan Mayfair Hotel. Tidak ada langsung pengataan yang menunjukkan Hotel Mayfair dimiliki oleh defendan.

[15] Di dalam affidavit sokongannya defendan telah menafikan yang Hotel Mayfair dimiliki oleh defendan. Plaintif pula, di dalam affidavit jawapannya gagal mengemukakan sebarang bukti bahawa defendan memiliki Hotel Mayfair. Apa yang dapat dikemukakan oleh plaintif ialah surat perlantikan plaintif yang mana letterhead surat perlantikan plaintif itu ada tertera nama Mayfair Hotel UAE sebagai satu dari hotel-hotel yang diuruskan oleh defendan. Namun begitu plaintif telah gagal menyatakan hubungan defendan dengan Mayfair Hotel di dalam penyata tuntutannya. Perhubungan defendan dengan Mayfair Hotel perlu dinyatakan di dalam penyata tuntutan plaintif. Ini adalah penting kerana segala alasan/kuasa tindakan sesuatu tuntutan mesti ditimbulkan di dalam penyata tuntutan.

[16] Adalah menjadi undang-undang yang mantap bahawa mana-mana pihak di dalam satu tindakan sama ada plaintif atau defendan tidak dibenarkan oleh undang-undang untuk memperbaiki pliding melalui affidavit. Plaintif atau defendan terikat dengan pliding yang telah difailkan. Pliding hanya boleh dibaiki melalui pindaan dengan mendapat kebenaran mahkamah terlebih dahulu. Di dalam tindakan ini plaintif tidak memohon apa-apa pindaan kepada penyata tuntutannya.

[17] Di dalam tindakan ini pliding plaintif telah gagal mengaitkan hubungan antara defendan dengan Mayfair Hotel di dalam penyata tuntutannya. Oleh itu saya berpendapat plaintif telah gagal menunjukkan kuasa tindakan yang munasabah terhadap defendan. Dengan hal yang demikian saya benarkan rayuan defendan dengan kos.